

РЕШЕНИЕ

№ 13094

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **808** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба от В. А. В., подадена чрез адв. К., срещу Решение от 13.12.2024 г., постановено по НАХД № 8589/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендират се разноси за две съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и искането за разноси.

Ответникът – зам. кметът на Столична община, в писмен отговор чрез юрк. К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № СОА24-РД11-389/23.04.2024 г., издадено от зам. кмета на СО, с което на В. А. В. за нарушение на чл. 98, ал. 1, т. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на основание чл. 183, ал. 4, т. 8 ЗДвП е наложена глоба в размер на 50 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС установява следното:

На 04.01.2024 г., около 18:00 часа в [населено място] А. В. е паркирала управлявания от нея лек автомобил „Ф.“, модел „Т.“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на В. Н. К., на [улица]и [улица], като предната част на автомобила е била разположена на пешеходна пътека, останала част непосредствено преди нея. За нарушението е съставен фиш № [ЕГН]/04.01.2024 г., който В. А. В. оспорила в законоустановения срок. Поради това на 08.02.2024 г. ѝ е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 120293/08.02.2024 г., а въз основа на акта е издадено процесното НП.

За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание. Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствени материали. Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН.

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 98, ал.1, т. 5 ЗДвП, престоят и паркирането са забранени на пешеходни или велосипедни пътеки и на разстояние, по-малко от 5 метра преди тях.

Настоящият касационен състав споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги води до отмяна на акта, е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. Нарушаването на правото на защита не се презюмира, а подлежи на преценка за всеки конкретен случай. От самото начало на образуваното административнонаказателното производство В. А. В. е узнала за какво точно нарушение ѝ се търси отговорност, тя по никакъв начин не е била лишена от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП.

Процесните АУАН и НП очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение на позитивни правила за поведение. В тях са описани по изискуемия от закона способ относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно. Следователно В. А. В. е била наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу нея и е била в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

Най-накрая всеки правоспособен водач е длъжен да познава правилата на движение. Видно от приложените в административнонаказателната преписка снимки, предната част на управлявания

от В. автомобил е паркиран върху пешеходна пътека. Ако за нея е неясно, че е забранено паркирането върху пешеходни пътеки, това сочи на липса на основни познания по управление на МПС, а не на незаконосъобразност на НП. В съответствие с принципа *ignorantia legis neminem excusat* непознаването на закона не може да доведе до отпадане на административнонаказателната отговорност. Друг е въпросът, че паркирането в съответствие с правилата на ЗДвП съставлява и обща гражданска култура.

Неоснователни са и твърденията в жалбата за незаконосъобразност на НП поради неотразяване в АУАН дали посоченият свидетел е очевидец на нарушението или само по съставянето на акта. Действително в АУАН не е отразено какво е качеството на посочения в акта свидетел, но това не е съществено нарушение. Предвид факта, че АУАН е съставен един месец след извършване на нарушението, свидетелят, посочен в акта, е такъв по съставянето му. Неоснователни са и доводите за незаконосъобразност на НП поради непосочване на доказателствата, които потвърждават наличието на административно нарушение. Видно от съдържанието на НП, в него е изрично е отразено, че същото се издава след разглеждане на административнонаказателната преписка по издаване на АУАН, като включително е обсъден и приложеният снимков материал.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. За нарушението е наложено предвиденото в кореспондиращата му санкционна норма на чл. 183, ал. 4, т. 8 ЗДвП административно наказание. Правилно районният съд е потвърдил НП.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 13.12.2024 г., постановено по НАХД № 8589/2024 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА В. А. В. да заплати на Столична община сумата от 80 /осемдесет/ лева разности по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.